

La parra

Sota els pàmpols vermellosos
de la parra del corral,
pensa en les ores viscudes
i les guarda en el record.

Pintats amb coure roent,
els pàmpols plouen a terra,
baixen ballant sense pressa
fins als peus de vell cansat.

És la parra que d'infant
el seu padrí va plantar.
Encara recorda el goig
d'aquell home de la terra.

D'ell va aprendre a conrear-la,
a estimar-la de debò,
a cuidar-la cada dia
amb treball i amb la suor.

Ara venen als estius
els fills de la capital,
miren l'avi prop la parra
i no veuen res d'estrany.

No veuen com l'avi plora
assegut sota el parral.
Tampoc la parra que plora
quan arriba el mes de març.

Carme Romia, *De terra i postguerra*, 2024